

62. Effata! Lad dig op!

Otto Malling.

Largo.

f — *p*

1. „Ef - fa - ta! Lad dig op!“ lød det, mens den

Dø - ve stirred; og den stumme Læ - be dirred, da det klang: spring op, spring op!

p *p*

Og det smelted om hans Ø - - re, og hans Tun - ges Hyl - ster sprang, og han

f *p* — *f*

mæg - ted selv at hø - re Læ - bens lø - ste Tak - ke - sang.

2. „Effata! Lad dig op!“

Lyder endnu Frelserørsten,
Til i bange Sjæle Trøsten
Fanger Liv og sætter Knop!
Aabner end mit lukte Øre,
Døvt af Verdens tomme Larm;
Skal endnu min Læbe gjøre
Vidneglad og vidnevarm.

3. „Effata! Lad dig op!“

Det er Skaberordets Søster!
Klang af Foraarsvindens Røster
Gjennem Skovens nøgne Top;
Klang af Foraarsregnets Draaber
Over Bøgens lyse Skud;
Det er det, som Solen raaber:
Effata, spring ud, spring ud!

4. „Effata! Lad dig op!“

Almagtsord med Løndomsrune,
Gjald af Dommedags Basune
Over Jordens Kæmpekrop!
Bruse gennem Dødens Have
Skal Guds store Effata,
Og faa Svar fra aabne Grave
I et sødt Halleluja!

Chr. Richardt.